

שניים זכוכי נבחרת

מלון הכי מפואר במקום. זה המלון שכל התיירים באים אליו. אלא שתיירים כמעט ולא באים. מי שמח לראות אותנו היו יהודים שם. יש שם יהודים עשירים, כמו שני האחים קודר, שאומרים שהמשפחה של הם כבר אלפיים שנה בהודו, ושמהלים את כל עסקי התחבורה במקום. יש יהודים צעירים. ויש בינוניים. העניים לא הצליחו להגיע אלינו. העשירים לא התלהבו כל כך לבוא. או נשארו לנו רק הבינוניים.

אחרי הנצחון שלנו הם עשו לנו מסיבה יפה ליד בית הכנסת, וחילקו גביעים. ששה גביעים נתנו לקבוצה ושניים לרפי לוי, בעד היותו השחקן המצטיין, ובעד זה שביצע הסטריק (שלושער) במשחק הראשון נגד הודו. למה נתנו דוקא ששה גביעים? כי הגביעים היו תרומות של היהודים לזכר הסכנות והסבים שלהם שמתו. היינו מוחתרים על הגביעים, רק שלא ימותו.

★ ★ ★

שחוט בסוכה

המגרש בארנקולם — חלק מקוציין שמתחבר אליה עם גשר — בו נערכו המשחקים, היה מגרש אדמה קשה, שרק ב"חלקו יש דשא. זה היה מגרש קצת יותר גדול מאלה שלנו בארץ. מסביב יש טריבונות עשויות ממוטות הקשורים בחוטים. איך נכנסו שם 30 אלף איש אני לא יודע. בארץ היו נכנסים בקושי 15 אלף איש. אבל היהודים רזים יותר.

הגדר של המגרש עשויה ממצלות. אבל אף אחד לא מתפלח. בארץ היו גומרים עם מגרש כזה ביום אחד. אבל היהודים לא. למה? מפני ששם יש כבוד לטוטרם. שוטר אומר לא או זה לא. אין ויכוחים.

הקהל הוא אמנם ספורטאי מאוד, אבל לא מבין הרבה בכדורגל. הם פאנאטיים מאוד, ונותנים הכל בשביל הקבוצה שלהם. אבל

גמרו נזקים בסך אלפיים לירות למסעדה. בתמונה נראים שוטרים כשהם מנסים להחזיר, ללא הצלחה, את עשרות האוהדים שפרצו למסלול, כדי לקדם בתשואות ולשאת על כפיים את שחקני הנבחרת.

דלת של המטוס — נבהלנו. בשדה היו מלא אנשים. ודרך החלונות של מסעדת שדה התעופה ראינו עוד איזה מיליון איש, שהם שוטרים בקושי השתלטו עליהם. בהתחלה ומסכן את בריאותו, ולבסוף, אחרי שהוא מצטיין, בא איזה עתונאי והורג אותו במלה. כתבתי את זה בהתחלה כדי לגמור מיד עם החלק הלא יפה של המסע. כי מלבד

מאת שייע גלזר

הכתבות על המשחקים, זה היה אחד המסעות המוצלחים ביותר של הנבחרת.

או איפה היינו? כן, התקרבונו ללוד. ידענו שתהיה לנו קבלת פנים, אבל לא תיארנו לנו מה מחכה לנו. בפעם האחרונה שחזרנו מחוץ לארץ, זה היה אחרי תרוצלאב,

הקהל מתפרץ

ההמונים כדורגל בשדה התעופה בלוד, בין המסעדה למסלול, שברו את חלונות אולם המסעדה המפריד

ביום ראשון בבוקר יצאנו מגוינדהלי בדרך תורה לישראל. היינו מתים לראות כבר את הארץ ואת המשפחות. למרות שנסענו רק לזמן קצר, זה נראה לנו כאילו לא היינו שנה בארץ, כי היינו במשך עשרה ימים בארץ שונה לגמרי ובצורת חיים אחרת. חוץ מזה, כאשר אתה יודע שאתה מביא עמך את הנצחון, יש לך הרגשה טובה.

חיכינו לרגע בו יגיע המטוס ללוד. אולם באמצע הדרך קרה עוד משהו שקילקל לנו קצת את השמחה. כשהיינו בהודו לא קיבלנו עתוננים מהארץ. אבל במטוס מצא משהו גליון ישן של מעריב שבו היה מתואר מהי לך המשחק בינינו לבין הודו, בסיכובי ה"ראשון, כשניצחנו 3:1. במקרה הגיע העתון לידינו של חנוך מורדוכוביץ' ומה הוא קורא שם? שנקודת התורפה בהגנה הישראלית היה חנוך מורדוכוביץ'. היה מל שהעתונאי שכתב את זה לא היה במטוס. אחרת לא היינו מגיעים עים בשלום ארצה. היה גם מול שהעתון הזה לא הגיע לידיים של חנוך כשביקרנו בכומביי, וראינו את המקום בו היו קוברים את המתים בצורה מעניינת — קושרים או"תם על במה גבוהה, ותוך כמה רגעים העור"בים היו לוקחים אותם לשמיים. אם היה העתון מגיע או, אני בטוח שישיראלי אחד היה מגסה את השיטה.

כי זאת היתה באמת נבזות מה שנכתב על מורדוכוביץ'. הוא שיחק כמגן בכל ששת המשחקים שהיו לנו בהודו, ובכולם הוא היה המגן המצטיין. מורדוכוביץ' היה כל כך נרגז עד שמאנדי היה צריך להרגיע אותו, ולספר לו איך שפעם, בנבחרת הונגריה, גם כן קרה מקרה כזה עם עתונאי, וכל שחקני הנבחרת הרביצו לו מכות. צחקו צחקו, אבל זה רציני. שחקן נוסע למשחק, נותן את כל הנשמה שלו, מזיע כמו תמור

הגול הגורלי

זהו השער הראשון שהבקיע מנצ'ל במשחק האחרון נגד פאקיסטן. בתמונה נראים רפי לוי (שני משמאל) ורצבי (קיצוני מימין), מריעים בשמחה. כשהפאקיסטנים נבוכים. מנצ'ל נראה במרכז התמונה בחולצה מספר 10.

אם שחקן שלהם מפסס קורן או נכשל בבעיטה לשער, הם צועקים בו חצי שעה. טוב, מה שקרה אתם יודעים, אם כי עכשיו אני מפקפק אם מסרו לכם בדיוק מה שקרה. הפסדנו לפרס במשחק הראשון 3:0 מפני שהיינו כמו משותקים! ומפני שעלינו לשחק בבטחון מופרז ובולזול ביריב. אחרי ש נתנו לפרסים 4:0 בטוקיו, היינו בטוחים שפה לא ילך בפחות משישיה, ככה בשביל הסטארט. אחרי ההפסד חשבנו שאפשר כבר לקחת את המזוודות ולנסוע, לא לארץ, כי בארץ יאכלו אותנו.

אבל דוקא ההפסד הזה החזיר אותנו למי ציאות וידענו שאם לא נשקיע בכל משחק את המקסימום, ילך עוד חלום יפה אחד לאיבוד. וכך חזרנו למסלול במשחק הראשון נגד הודו, ומאז היינו בפורמה. ביליאדו וקלפיים, אכלנו ונחנו. החדר בו גרתי אני, עם מנצ'ל, גולדשטיין ומורדוכוביץ', היה חדר הפרלמנט. לשם באו כולם להתייעצויות. מאנדי בעצמו לא היה הולך לישון, לפני שהיה מבקר בחדר הזה.

את ההרכבים היה מאנדי אומר בסוכה ש היתה בחצר. מי שלא נכלל בהרכב נקרא "שחוט", וכמעט כל יום הלכו מתיחות מי יהיה השחוט למחרת.

★ ★ ★

פרה ברדת

הרגע הגדול שלי במשחקים אלה, היה במשחק האחרון נגד פאקיסטן. הי הגנה שלנו תפסה יום שחור דוקא במשחק

קו, שרו ורקדו כמו ביום הקמת המדינה. ראיתי את הילד שלי ואת אשתי, לקחתי אותם והחלטתי לברוח מה שיותר מהר. עם האוהדים האלה אתה לא יודע מה שיכול לקרות. הם עוד יכולים להכות אותך משמחה. אבל אני לא יכול להאשים אותם. כי מה שקרה במשחקים האלה בארנקולם היה בי אמת הישג שחשבנו עליו, אבל לא האמנו שנוכה בו. אם באמת הצלחנו להשיג את האליפות, הרי זה תודות למאמץ המצויין של כל החברה, בלי יוצא מהכלל.

★ ★ ★

תרומות לזכר פנתא

את לא היתה נסיעת בילויים. מהרגע בו הגענו למלון שלנו בקוציין התחילה העבודה. עוד באותו יום התאמנו לפני ה"מלון שלנו. מאז היו כל החיים שלנו שם כדורגל ואוכל, אוכל ושוב פעם כדורגל. המשחקים היו קשים והחיים משעממים. טיולים לא עשינו כמעט בכלל. הדרך היחידה שהכרנו היתה מהמלון למגרש ובחזרה. קוציין זה גם לא המקום לעשות חיים. זאת עיר מורחית כזאת, שהעוני נראה בה בכל מקום. שכונת התקווה היא כבר גן עדן בהשחאה לזה. רוב הבתים הם בני קומה אחת. רוב האנשים הולכים ברחוב בלי געליים. ואלה כבר הצליחו בחיים. כי האחד רים הולכים כמעט בלי בגדים. הם מרויחים שם בכסף שלנו איזה 120 לירות לשנה, ומה הם עוד צריכים לראות כדורגל. אנחנו היינו די רחוקים מהעוני. גרנו ב-

קיבלו אותנו בשדה התעופה רק עובדי ה"מכס, ועוד שניים שלושה אנשים שבאו לה"טיף מוסר. אבל הפעם? רק שיצאנו מה"

סלמך ורפי

שני גיבורי משחקי קוציין שהתחלקו בטלל השערים, נראים קופצים אל הכדור במשחק השני נגד פאקיסטן, כשהמגינים הפאקיסטנים עוקבים אחרי הכדור. הפסד במשחק קובע זה היה מעלה את פרט לראש הטבלה.